

Ödehuset

Lastbilen stod kvar utanför ödehuset.

– Vågar vi gå in? sa Asta.

Bea öppnade grinden och klev in.

– Vi gömmer oss i buskarna, sa hon.

En man kom ut ur huset. Han bar på två gamla stolar.

– Tjuvar! flämtade Asta. De flyttar inte in, de tar saker ur huset.

Mannen och en kvinna gick in i huset. När de kom ut bar de något stort mellan sig.

Prinsens spegel!

Den gamla damen hade berättat en saga om en prins. Hans spegel talade alltid sant.

– Den är nog inte värd något, sa kvinnan.

Just då ramlade Asta ut ur busken,
mitt framför mannen och kvinnan.

Asta försökte hitta på en förklaring,
men hennes mun sa något helt annat.

– Jag kan ta spegeln, sa hon.

– Varför inte? sa mannen. Men du orkar
nog inte bära hem den själv.

Då klev Cesar och Bea fram.

– Oj, sa kvinnan. Har vi en hel skolklass
i busken?

– Ska ni bo här? frågade Asta.

Kvinnan nickade.

– Där uppe. Här nere ska vi öppna butik.

Barnen tog spegeln.

Vad tung den var!

– Orkar ni? ropade kvinnan efter dem.

– Ja då, ropade Asta tillbaka. Tack!

De ställde spegeln i Astas rum.

Asta var säker på att det här var en magisk spegel.

– Jag måste hem nu, sa Bea.

– Glöm inte nallen imorgon, sa Cesar.

– Nä då, sa Bea.

Bea vinkade när hon gick. Men hon såg inte riktigt glad ut.

